

ΟΜΗΡΟΣ ΚΑΙ ΕΛΛΑΣ.

Δέν δύναμαι ἡδύφωνος, φοιβόληπτος νὰ ψάλλω
Ἰπτάμενος μὲ πτέρυγας Πινδάρου θεσπεσίου,
Πλὴν, ὦ Ἑλλάς, μ' εἶναι γλυκὺ, παρήγορον τοῦ βίου.
Νὰ σ' ἔχω θέμα εὐγενές, εὐρὺ καὶ ἀνθηρόν.

Σέ, φίλη μήτερ, καὶ ὁμαῦ τὸ τέχνον σου ἐκεῖνο,
Τὸν Ὅμηρόν σου τὸν κλεινόν, τὸν ἄξιον σοῦ γόνον,
Τὸν ζηλευτόν σου ῥαψῳδόν, τὸ θαῦμα τῶν αἰώνων,
Ἀμίμητον, ἀειθαλῆ, ζωγράφον ζωηράν.

Ὅτε τὴν γῆν ἐκάλυπτον τῆς ἀμαθείας σκότη,
Κ' ἡ ἀγριότης τοὺς βροτοὺς δεινῶς ἐταλαιπώρει,
Ἀπὸ τῆς κεφαλῆς Διὸς σεμνή, ὠραία κόρη
Ἐξήλθεν ὑπερήφανος παρθένος ἡ Παλλὰς.

Ποῦ ἔπρεπ' ἐνδιαίτημα ἐπὶ τῆς γῆς νὰ ἔχῃ;
Ὁ κόσμος ἦτα ἄχαρις, φρικώδης ἐρημία.
Παντοῦ κλαυθοὶ καὶ οἰμωγαί, παντοῦ ταλαιπωρία,
Εἶπε κ' ἐβλάστησεν ἀνθῶν, παράδεισος Ἑλλάς.

Φῶς τότε ἀνέτειλε γλυκὺ, γενέθλιον τοῦ κάλλους
Καὶ αὔρα ἐπνευσε ζωῆς διὰ φυτῶν καὶ ἀνθέων
Ἦκούσθη ἄσμα ἔμμουσον, γλυκύτατον καὶ νέον,
Κ' ἐσκίρτησαν ἀντίφωνα τὰ ὄρη μὲ χαράν.

Ἦκούσθη λύρα ἑξαλλος ἡ τοῦ Ὀρφέως καὶ ἄλλων,
Κ' ἡ φύσις πᾶσα ἐπαλλε καὶ ἄψυχος καὶ ζῶσα,
Ἐδάκρυσεν ὡς νήπιον, ἐδάκρυσεν γελῶσα,
Οὐδεὶς πατ' ἤκουσε μολπὴν τοσοῦτον λιγυράν.

Καὶ φαντασία γόνιμος κατώκισε μὲ νύμφας
 Τὰ κρυσταλλώδη νάματα, τοὺς σκιεροὺς δρυμῶνας.
 Τὰ πάντα ἦσαν ποίησις ἔς ἐκείνους τοὺς αἰῶνας,
 Ἀπόλλων, Μοῦσαι, Χάριτες ἐκάλλουνον αὐτούς.

Μὲ χαριέσσας ἐορτάς κ' εὐθύμους πανηγύρεις,
 Ὅ πόνος ἐκουφίζετο, κῦφραίνεται ἡ καρδία,
 Κ' ἐφαίνοντο τὰ ἐπὶ γῆς Ἠλύσια Πεδία
 Εἰς τοὺς προπάτορας ἡμῶν ἀπλοικοὺς βροτούς.

Πλὴν, ὦ Ἑλλάς, ἡ καλλονὴ δέν σε ἐκόσμει μόνη,
 Ἐξ ἡμιθέων ἔλαμψεν ἡ πρώτη σου ἀνδρία.
 Κ' εἰς τοὺς υἱοὺς σου ἔμεινε τιμῆς κληρονομία,
 Πιστῶς τὴν διετήρησαν ὡς τῆς ἐστίας πῦρ.

Σοὶ ἔπρεπεν ἐξυμνητῆς τῶν ὑψηλῶν σου ἔργων
 Σοὶ ἔπρεπεν ὡς αἰτοῦ νὰ ᾔῃ αὐτοῦ ἡ πτῆσις,
 Τί δύναμιν ἐνέκρυπτεν ἵστα σπλάγχνα τῆς φύσεως!
 Σοὶ ἐγεννήθη Ὀμηρος θεόγλωσσος ἀνὴρ.

Αἱ ἀδελφαὶ ἠσπάσαντο τὴν Μοῦσαν Καλλιόπην,
 Προσαγορεύουσαι αὐτὴν εὐδαίμονα μητέρα
 Ἀστέρα δ' ἐξ ἀδάμαντος, περιλαμπὴ ἀστέρα
 Στὸ μέτωπον ἐπέθηκαν αὐτῆς τὸ εὐγενές.

Καὶ πάντες οἱ ἀθάνατοι ἵστα ὕψη τοῦ Ὀλύμπου
 Ἐώρτασαν περιχαρεῖς τὴν γέννησιν ἐκείνην
 Καὶ πάντων δὲ ἀπηύγαζον τὰ ὄμματ' εὐφροσύνην
 Καὶ πρὸς τὸ βρέφος ἔρριπτον τὸ βλέμμα εὐμενές.

Ὁ οὐρανός, ὡς φαίνεται, κι' ἡ γῆ ἐν θείᾳ μέθῃ
 Συμφιληθέντες ἔτεκον τὸ κλέος τῆς πατρίδος,
 Ἐκ ποταμοῦ δὲ Μέλητος καὶ νύμφης Κριθίδος
 Τὸν θέλει ἡ παράδοσις, ὁ μῦθος ὁ καλός.

Ὡς ποταμός δὲ καὶ αὐτὸς ὀρμητικὸς καὶ μέγας
 Τοῦ Πακτωλοῦ λαμπρότερον τὸ νᾶμα διαχύνων,
 Κατέκλυσε κ' ἐλάμπρυνε τὴν χώραν τῶν Ἑλλήνων
 Ἀνάκτων πλουσιώτερος ὁ πένης ὁ τυφλός.

Ὡς ὁ Θεὸς ἐκ μηδενὸς ἐποίησε τὸ σῶμπαν.
 Ἐκ μήνιδος βρατοῦ ἀνδρὸς τὸ ποίημα ἐκαῖνο
 Παρήγαγεν ὁ Ὀμηρὸς! Θαμβοῦμαι, γόνυ κλίνω
 Ἐνώπιον τοῦ ἔργου του ὡς πρὸ θεοῦ βωμοῦ.

Τὸν φωτοβόλον Ἀνακτα Ἀπόλλωνα τὸν Φοῖβον
 Εἰς νύκτι τρέπει ζοφεράν ἐν ᾧ παρωργισμένος
 Κατέρχεται ἀρ' αὐρότοξος μὲ βέλη ὠπλισμένος
 Ὀδυνῆς πλήρη καὶ φθορᾶς φαρμακεροῦ λοιμοῦ.

Καὶ μυριάδας Ἀχαιῶν εἰς Ἄδου προΐαπτει
 Ψυχὰς ἥρώων, καὶ πυραὶ ἀλλεπαλλήλως καίουν.
 Ὡς δάση πυρπολούμενα τὰς φλόγας διαχέουν.
 Τοιαύτη ἦτο τοῦ Διὸς ἡ φοβερά βουλή.

Τὴν ἀμβροσίαν κόμην του κινήσας ὁ Κρονίων
 Ἐσάλευσεν ἐκ βάθρων του τὸν μέγαν Ὀλυμπόν του,
 Κ' ἡσθάνθησαν τὸν σάκον του τὰ ὕδατα τοῦ πόντου,
 Ἢ θέλησις ἦν ἰσχυρά, ἡ νεῦσις ὑψηλή.

Πλήρης ζωῆς, δυνάμεως, ἐκ λάμψεων μυρίων
 Ἐν ᾧ τὰ κλέα τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν θεῶν του ψάλλει,
 Τὸ πᾶν ὁ μέγας ἀοιδὸς εἰς κίνησιν ἐμβάλλει.
 Τὰ πάντα τὴν μεγαλουργὸν ἰσχὺν αὐτοῦ λαλοῦν.

Προβαίνουν Ἀρειμάνιοι καὶ Ἀχαιοὶ καὶ Τρῶες
 Ἢ γῆ ὑπὸ τα σιθαρὰ πατήματά των τρέμει,
 Κλαγγῆς τῶν ὀπλῶν ὁ αἰθὴρ ἀκαταπαύστως γέμει
 Ἀσπίδες δ' ἡλιολαμπεῖς παντοῦ φωτοβολοῦν.

Δεινὸς ἀρχίζει ὁ ἀγὼν, βροντῶδης, φρικαλέος,
 Βαρεῖαι λόγχαι πιπτοῦσι, περῶσι τὰς ἀσπίδας,
 Τοὺς θώρακας, τὰς κόρυθας καὶ τὰς περικνημίδας,
 Καὶ θάνατον σκορπιζοῦσι τὰ βέλη τὰ πικρά.

Οἱ πρόμαχοι μὲ πᾶταγον ἀπὸ τῶν δίφρων πίπτουν,
 Ὑπιοὶ πίπτουν ἢ πρηνεῖς καὶ δάκνουσι τὸ χῶμα.
 Τὸ αἷμα τρέχει κρουνηδόν ὁ ἥρως μένει πτώμα,
 Καὶ πάλιν ἄλλος ἐξορμᾷ ἐπ' ἄλλαν φοβερά.

Ὁ Διομήδης ἔρχεται σεμνοπρεπῆς, ἀνδρεῖος,
 Πρὸς ἀθανάτους ὁ θνητὸς παλαίει νικηφόρος,
 Ἦττατ' ἢ Κύπρις ὑπ' αὐτοῦ, ἦττατ' ὁ αἰμοδόρος,
 Ἄρης πολέμων ὁ θεὸς καὶ τρέποντ' εἰς φυγὴν.

Ἐξ ὕψους ὁμῶς ἀπειλεῖ ὁ Ζεὺς τὸν Διομήδην,
 Βροντᾷ καὶ πρὸ ποδῶν δεινοὶ οἱ κεραυνοὶ ἐνσχήπτουν.
 Τρέμει τὸ πᾶν, οἱ ἵπποι τοῦ ὑπὸ τὸν δίφρον πίπτουν,
 Ὁ ἥρως ὁμῶς ἄτρομος διψᾷ ἐχθρῶν σφαγὴν.

« Ἡ γῆ ν' ἀνοίξῃ βάραθρον καὶ νὰ μὲ καταπίῃ
 Ἡρὲν φύγω ρίψασπις ἐγὼ τῆς μάχης τὸ πεδῖον. »
 Λέγει· πλὴν μάτην ὁ βροτὸς εἰς θέλημα τὸ θεῖον
 Τολμᾷ ποτε ν' ἀντιταχθῇ, τοῦ οὐρανοῦ ἐχθρός.

Τρὶς ὥρμησ' ὑπερήφανος καθ' Ἑκτορος τοῦ θείου,
 Τρὶς ἐκεραυνοδόλησε καὶ πάλιν ὁ Κρονίων.
 Καὶ τότε μόνον ἄφησε τῆς μάχης τὸ πεδῖον,
 Διστάζων, ἄκων, θυμαλγῆς Τυδεΐδης ὁ λαμπρός.

Ὁ γίγας Αἴας κληρωθεὶς, τὸ μέγα παλληκάρι,
 Μὲ ἄγριον μειδιάμα προβαίνει μονομάχος.
 Καθ' Ἑκτορος τοῦ θαυμαστοῦ ὥς ἐμψυχὸς τις βράχος·
 Συμπλέκονται, συγκρούονται εἰς πάλην φοβεράν.

Πληγόνετ' ὁ πρωταθλητῆς τῶν Τρώων ἑστὸν αὐχένα,
 Καὶ μέλαν αἷμ' ἀναπηδᾷ, τὴν πανοπλίαν βρέχει.
 Ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο τὴν ὁρμὴν τοῦ ἥρωος κατέχει,
 Ἀρπάζει λίθον μέγιστον μὲ χεῖρα στιβαράν.

Τὸν ρίπτει κατὰ Αἴαντος εἰς μέσον τῆς ἀσπίδος,
 Βροντᾷ ὁ λίθος φρικωδῶς πλὴν μάταιος ἐκπίπτει.
 Ὁ δ' Αἴας δράττει μείζονα καὶ περιστρέψας ρίπτει
 Καὶ σχίσας τὴν ἀσπίδα τοῦ τὸν στρώννει κατὰ γῆς.

Τὰ γόνατα αἰμοस्ताγῇ τὸν ὥρθωσ' ὁ Ἀπόλλων,
 Κ' οἱ δύο δ' ἔτι θάνατον ζητοῦν τὰ ξίφη σπῶντες,
 Ἀλλὰ τοὺς ἀπεχώρισαν οἱ κήρυκες δραμόντες
 Στὸ μέσον ὁ Ταλθύβιος κ' Ἰδαῖος ὁ λιγύς.

Μέγας ὡς εἶσαι, Ὅμηρε, τὸν ἥρωά σου μέγαν
 Πηλεΐδην τὸν θεοειδῆ, υἱὲ τῆς Ἰωνίας,
 Ἐγέννησας θεόληπτον πρωτότυπον ἀνδρίας
 Ὡς Ἀχιλλεὺς τῶν ποιητῶν ἐγέννησας αὐτόν.

Μέγας τὴν ῥώμην, τὴν ψυχὴν, τρισμέγιστον καὶ σφάλμα
 Ὁ ἥρως ἔπραξεν ὁ σὸς στήν μῆνιν τοῦ ἐμμεΐνας
 Τὰς συμφορὰς τῶν Ἀχαιῶν περιφρονῶν ἐκείνας,
 Πλὴν τιμωρεῖται Πάτροκλον στερεῖται τὸν πιστόν.

Καὶ τότε ἀναφαίνεται ὡς λέων εἰς τὴν μάχην,
 Καὶ πρὶν τὰ δῖπλα ἐνδυθῇ μακρόθεν τὸν φοβοῦνται,
 Ὡς Φοῖβος ἀκτινοβολεῖ, οἱ ὀφθαλμοὶ θαμβοῦνται,
 Καὶ φεύγουσιν ὡς ἔλαφοι οἱ τέως τολμηροί.

ὦ Ἀνδρομάχη, σέμνωμα τοῦ γυναικείου γένους
 Ἐγγίζει ἤδη ἡ πικρὰ τοῦ Ἑκτορός σου ὥρα,
 Ὅποιον, φεῦ! προαίσθημα σὲ κατατρύχει τώρα!
 Τὸ ἄλγος τῆς καρδίας σου καθίσταται βαρὺ.

Εἶδον ἐγὼ καὶ γέροντας τὸ πρόσωπον νὰ βρέχουν
 Μὲ συμπαθείας δάκρυα εἰς τὴν συνομιλίαν
 Τῆς Ἀνδρομάχης καὶ Ἑκτορος! Εἰσδύουν ἄσπλην καρδίαν
 Οἱ λόγοι τῶν οἱ τρυφεροί, στοργῆς οἱ στεναγμοί.

Τὴν νέαν πανοπλίαν τοῦ ἐνδύετ' ὁ Πηλεΐδης,
 Ἡφαίστου ἔργον θαυμαστόν τὸ σῶμά του καλύπτει.
 Ὅρμα ἄσπλην μάχην ἄστραπὰς ὁ ὀφθαλμός του ῥίπτει,
 Πληροῦντ' αἱμάτων καὶ νεκρῶν καὶ γῆ καὶ ποταμοί.

Ὁ πνίγων Ξάνθος πνίγεται σωμάτων ἤδη γέμων,
 Ὑπὸ κλαυθμοῦ ὑπὸ κραυγῶν ἐγείρεται ὀργίλος.
 Ὁ γκοῦτ' εἰς κῆμα ἐρυθρόν, ὑπερπηδᾷ τὸ χεῖλος,
 Καὶ ἤδη φαίνεται ὀλεσθεὶς Πηλέως ὁ υἱός.

Τὸν περιβάλλει μὲ ἀφροῦς κυμάτων ὑψαυχένων
 Καὶ πτώματ' ἐπιπλέοντα πολλὰ ἐπισωρεύει
 Περὶ τὸν θεῖον μαχητὴν, δὲ δι' αὐτῶν ὀδεύει
 Περιδεῆς καὶ ἐπιζητῶν τὴν ἀρωγὴν Διός.

Ἔρχετ' ὁ Ἥφαιστος μὲ πῦρ πεμφθεὶς ὑπὸ τῆς Ἥρας,
 Πνέει σφοδρότατος Βορρᾶς, σφοδρὸς καὶ νότος πνέει.
 Τὸ πῦρ ξηραίνει τὰ νερά, ἰχθεῖς καὶ δένδρα καίει,
 Καὶ παύει τὴν ὀρμητικὴν τοῦ ποταμοῦ ῥοήν.

Βαρυαλγῆς ὁ Σκάμανδρος τὰ σπλάγχνα κεκαυμένος,
 Τὴν τῶν θεῶν ἀντίληψιν θερμῶς ἐπικαλεῖται.
 Διὰ τὸ μέγα τόλμημα πικρῶς μεταμελεῖται,
 Καὶ φθάνουν αἱ δεήσεις του εἰς θεῖαν ἀκοήν.

Πλὴν, Ὅμηρε, μ' ἀφῆρπασας· τῆς Μούσης σου τὸ μέλι
 Εἶν' ἀμβροσία κ' ἐξ αὐτοῦ ἀφίσταμαι δυσκόλως,
 Εἰς τὸ γλυκύ σου ἔκπωμα προσεκολλήθην ὅλως·
 Μεμαγευμένον, δέσμιον ἐμπρὸς σου μὲ κρατεῖς.

Ἐλθὼν εἰς τὸν ἀνθῶνά σου ἠθέλησα νὰ δρέψω
 Ἐν ἄνθος, πλὴν ἐνέπεσα εἰς πέλαγος ἀνθέων,
 Ποικιλοχρόων, ζωηρῶν, εὐδόσμων, πάντα νέων,
 Κ' ἐτόλμησα νὰ κοσμηθῶ μ' αὐτὰ ὡς ποιητής.

Μεγάθυμος τὴν τόλμην μου ἀνέχου, μὴ ὀργίζου,
 Μὲ πενιχρὸν ἱμάτιον ἐὰν σὲ περιβάλω.
 Ἐν μόνον ἔτι ἄρες με ὡς δύναμαι νὰ ψάλω
 Τὴν φοβεράν ἐκδίκησιν Πηλεΐδου τοῦ λαμπροῦ.

Κακὴ σου μοῖρα σ' ὤθησεν, ὦ Ἔκτορ, νὰ ἐξέλθης,
 Πρὸς τὸν ἡμιαθάνατον Πηλεΐδην νὰ παλαίσῃς.
 Ἐπέπρωτο διὰ χειρὸς αὐτοῦ ὡς δρυς νὰ πέσῃς,
 Ὑπὸ τοιοῦτου σ' ἤρμοζε νὰ φονευθῇς ἐχθροῦ.

Μάτην ἐδάκρυσ' ὁ πατὴρ καὶ ἡ Ἑκάβη μάτην
 Δεικνύουσα τὰ στήθη τῆς ἃ σ' εἶχαν γαλουχήσει,
 Καὶ οὐδ' ἡ Ἀνδρομάχη σου κατάρθωσε νὰ πείσῃ
 Τὸν Ἔκτορά τῆς τοῦ ἐχθροῦ ἐμπρὸς νὰ μὴ φανῇ.

Ἦσο φιλότιμος ὡς πᾶς ἀνὴρ νὰ ᾔναι πρέπει
 Ὁ πρῶτος ἦσο μαχητής, τὸ στέρνιγμα τῶν Τρώων,
 Κ' ἐφάμιλος νὰ τοῖς φανῇς τοῦ πρώτου τῶν ἡρώων
 Τῶν Ἀχαιῶν ἠθέλησας.—Ἀπόφασις δεινὴ.

Καὶ ὅμως ἔδειλιάσας, ὦ πρόμαχε τῶν Τρώων!
 Μὴ τοῦ παιδός σου ἡ μορφή σοὶ ἦλθε ἑστὴν ἀγκάλην;
 Ἢ Ἀνδρομάχη ἔνδακρυς μὴ σοὶ ἐφάνη πάλιν;
 ὦ! δι' αὐτοὺς ἐπόθησας νᾶ σ' ἀφελθῇ ζωή.

Πλὴν τίς νᾶ φύγη δύναται τὴν ὀλεθρίαν μοῖραν;
 Καὶ ἂν αἰῶνας δυνήθῃ ὁ ἄνθρωπος νᾶ ζήσει,
 Θὰ τελευτήσῃ θυμολγῆς τὰ ἐπὶ γῆς θ' ἀφίση.
 Δὲν εἶναι ἀνεξάντλητος ἡ τοῦ βροτοῦ πνοή.

Ἦλθ' ἡ στιγμή· ἐκδίχῃσιν ὁ τοῦ Πηλέως πνέων
 Ἐπέρχεται μ' ἀσπράπτουσαν θεόθεν πανοπλίαν.
 Συμπλάκονται ὡς λέοντες εἰς συμπλοκὴν ἀγρίαν
 Καὶ πίπτει ὁ Ἡριάμου ποῖς ὡς πύργος ὀχυρός.

Πλὴν διὰ τί, ὦ Ἀχιλλεῦ, τὰ ἔργα τῆς ἀνδρίας,
 Τὰς νίκας σου, τὴν δόξαν σου τοσοῦτον ν' ὀμαυρώσῃς;
 Δὲν ἔπρεπον εἰς ἥρωα ἐκεῖναι αἱ κακώσεις.
 Φρικῶδες ἦν ν' ἀτιμασθῇ ὁ ἀσινὴς νεκρός.

Ἢ γῇ ποτὲ δὲν ἤκουσε κραυγὴν γοερωτέραν
 Ἐκείνης ἣν ἐξέβαλον τὰ στέρθη τῶν γονέων,
 Οἰκείων, φίλων τοῦ νεκροῦ καὶ πολιῶν καὶ νέων
 Τὴν Ἴλιον διέσεισε τὸ ἄλγος τὸ βαρὺ.

Ἀλλὰ καὶ σοῦ, ὦ Ἀχιλλεῦ, τοῦ θνήσκοντος ἐχθροῦ σου
 Οἱ λόγοι οἱ προφητικοὶ διήλθον τὴν καρδίαν·
 Σ' ἐπλήγωσαν ὡς ἐχιδναὶ στιγμήν τὴν ὀλεθρίαν
 Προλέγοντές σοι ἦσαν, ναί, ὡς θάνατοι πικροί.

Εἴν' ἡ ἀνδρία βάρβαρος καὶ ἄχαρις ἀνδρία,
 Ἐὰν δὲν ἔχῃ σύντροφον τὴν γενναιοφροσύνην
 Ὁ ἥρωας ἀνυψοῦτ' εἰς οἰκτείρην τὴν ὀδύνην,
 Τὴν ἤτταν καὶ τὸν θάνατον τοῦ δυστυχοῦς ἐχθροῦ.

Πρεσβύτης ἀναξ ἔνδακρυς προσέρχεται, προσπίπτει
 Στὰ γόναπα τοῦ ἀπηνεῦς τοῦ τέκνου του φονέως
 Τὴν χεῖρα τὴν αἰμοσταγῇ φιλεῖ τοῦ Ἀχιλλέως
 Ζητῶν τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ προσφιλοῦς νεκροῦ.

« ὦ Ἀχιλλεῦ, μὴ λησμονῆς, τῷ λέγει, ὅτι ἔχεις
 Καὶ σὺ πατέρα γέροντα στήν φίλην σου πατρίδα.
 Αὐτὸς μὲν χαίρει ὅτι ζῆς καὶ τρέφει τὴν ἐλπίδα
 Τοῦ νὰ σὲ ἴδῃ ἐνδοξὸν καὶ νὰ σὲ ἀσπασθῇ.

Ὁ πάντων δ' ἀθλιώτατος ἐγὼ οὐδὲ τὸ σῶμα
 Τὸ ἄψυχον κ' αἰμόφυρτον τοῦ Ἑκτορός μου ἔχω
 Ἐναγκαλίζων νὰ φιλῶ μὲ δάκρυα νὰ βρέχω
 Τίς δύναται, ὦ Ἀχιλλεῦ, νὰ μὴ μὲ λυπηθῇ; »

Τὰ δάκρυα τὴν ἔλουν κ' ἐπνίγεται ἡ φωνή του
 Κ' εὐθὺς τοῦ σιδηροῦ ἀνδρός ἐτάκη ἡ καρδιά.
 Ἐφάνη ἡ ἀνδρία του μεγάλθυμος, τελεία,
 Δακρύων θεῖον βάπτισμα ἐλάμπρυνεν αὐτήν.

Τοῦ αἰωνίου ἔργου σου τὴν κορωνίδα θέτων
 Ἐφάνης, Ὀμηρε, γλυκὺς καὶ μέγας οἶος εἶσαι.
 Ὡς σέλας ποικιλόρωτον εἴτα ὕψη αἰωρεῖσαι,
 Καὶ οἱ αἰῶνες σ' ἐξυμνοῦν ὡς ἄκρον ποιητήν.

Θὰ σὲ ὑμνῶσι πάντοτε ἐν ὅσῳ γῇ ὑπάρχει,
 Καὶ σὲ καὶ τὴν μητέρα σου τὴν ἐνδοξὸν Ἑλλάδα,
 Ἀκτινοβόλον, φέρουσαν αἰείφωτον λαμπάδα
 Φωτίζουσαν, διδάσκουσαν αἰεὶ τὸ ἀγαθόν.

Καὶ ἄλλους αὕτη ἔτεκε καλλικελεύδους ἀνδρας,
 Αἰσχύλον τὸν σεμνοπρεπῆ, προφήτην, ὑψιπέτην,
 Τὸν Σοφοκλέα τὸν γλυκὺν τῆς τέχνης ποδηγέτην,
 Καὶ Εὐριπίδην τὸν δεινὸν ζωγράφον τῶν παθῶν.

Ἡ δὲ γορεία τῶν σοφῶν, ἀστέρων φωτοβόλων,
 Ἀδάμαντες εἴς τὸ μέτωπον κοσμοῦσι τὴν μητέρα.
 Τὰ θεῖ' αὐτῶν ὀνόματα ἦλ' εἰς τὸν αἰθέρα
 Ἀείφωτα θὰ λάμπουσι μὲ γράμματα χρυσᾶ.

Εὐλογημένον ἔδαφος, πνεμόρος γῇ εὐκλείας,
 Καὶ ἥρωας ἐγέννησας, Ἑλλὰς, εἰς πάντα χρόνον,
 Καὶ θὰ γεννᾷς ὁμοίους τῶν δι' ὅλων τῶν αἰώνων,
 Τίς γῇ ποτε παρήγαγε θαυμάσια τὰ σά.

Μετὰ αἰώνων ἔκλειψιν καὶ πάλιν φωτοβόλος
 Ἀνέτειλας ὅτ' ἀπρόθυρα τῆς ζοφερᾶς Ἀσίας.
 Ὅποιον μέλλον δι' αὐτὴν ἐγκρύπτεις εὐτυχίας,
 Ἐγκυμονοῦσα πάντοτε σοφούς καὶ ποιητάς.

Σεμνύνομαι, ἀγάλλομαι διότι εἶμαι Ἕλληνα,
 Καὶ πένης εἶμαι πλούσιος ἐὰν ἀξίως ζήσω
 Τοῦ ζηλευτοῦ ὀνόματος. Ἐὰν διακοσμήσω
 Τὸν βίον μου μὲ ἀληθοῦς πολίτου ἀρετάς.

Εἰς τὸ δημοσιευθὲν ἐν τῇ φυλλαδίᾳ τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου ἔβλεψεν εἰς Καραποῦτσαν

ὁ κ. Ν. Κοντοπούλου παρεισέφρησαν τὰ ἐξῆς τυπογραφικά λάθη:

Ἐκείνη, καὶ ἐκείνη, καὶ ἐκείνη, καὶ ἐκείνη

Ἐκείνη, καὶ ἐκείνη, καὶ ἐκείνη, καὶ ἐκείνη

(*) Εἰς τὸ δημοσιευθὲν ἐν τῇ φυλλαδίᾳ τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου ἔβλεψεν εἰς Καραποῦτσαν ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Κοντοπούλου παρεισέφρησαν τὰ ἐξῆς τυπογραφικά λάθη: Ἀγανακτῶν πρὸς... ἀντὶ Ἀγανακτεῖ κ.τ.λ.—Ζωὴ τῇ δίδει... ἀντὶ Ζωὴ τῇ ὁδοῦ.